

Изабела Мон

Миа и вилењаџи

Превела с немачког
Јелена Мићовић

■ Laguna ■

Naslov originala

Isabella Mohn

MIA AND ME – Mia und die Elfen

Copyright © 2012 SchneiderBuch verlegt durch EGMONT
Verlagsgesellschaften mbH, Gertrudenstraße
30-36, 50667 Köln

Alle Rechte vorbehalten

Property names and characters are Trademarks of Lucky Punch GmbH, Rainbow srl and March Entertainment

Copyright © 2012 Lucky Punch / Rainbow / March Entertainment. All Rights Reserved.

Translation copyright © 2012 за српско издање, ЛАГУНА

Published in cooperation with P. & R. Permissions & Rights Ltd.

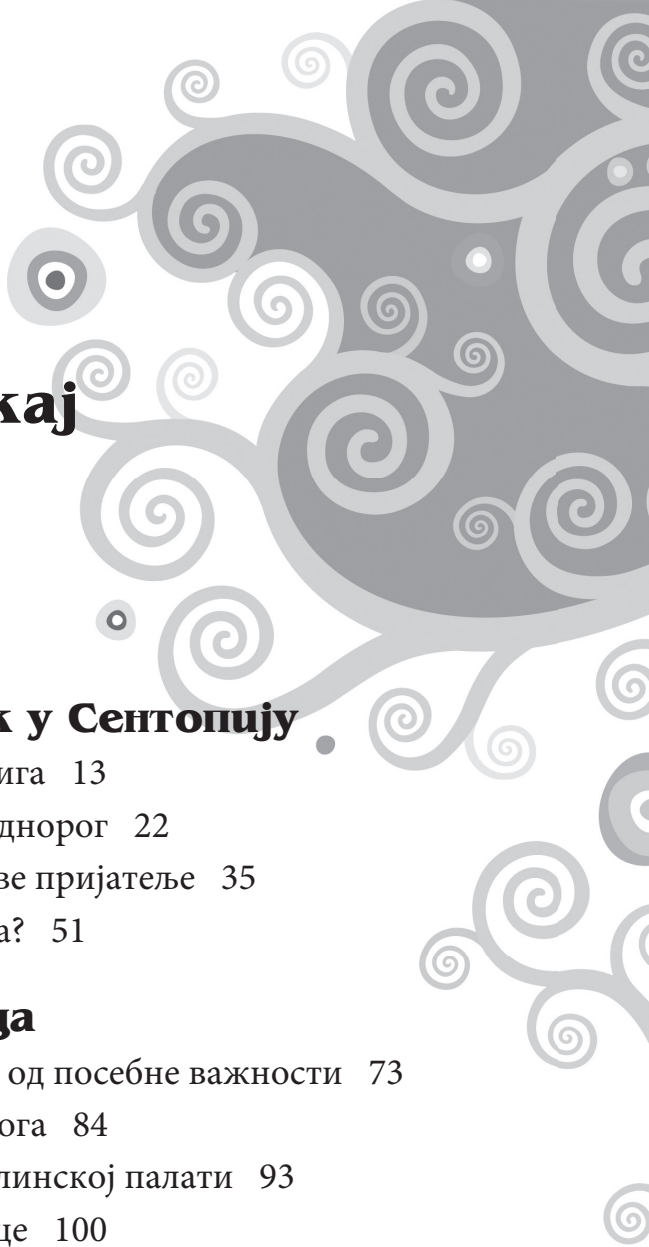

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Садржај

Долазак у Сентопију

Чаробна књига 13

Најлепши једнорог 22

Миа има нове пријатеље 35

Где је Лирија? 51

Ноба нага

Инструмент од посебне важности 73

Прах једнорога 84

У посети вилинској палати 93

Тајна трубице 100

Главни ликови

Миа

Миа има дванаест година и живи у интернату.

Поседује чаробну књигу и магичну наруквицу помоћу којих доспева у чаробни свет Сентопије. У том царству вилењака, панчића и једнорога, и сама се претвара у предивну вилу изузетних моћи.

Јуко

Љупка вила која живи у Сентопији. Она, принц Мо и Миа су пријатељи. Јуко је међу најбољим борцима у царству. Брине се о једнорозима и спасава их од свих могућих опасности.

Принц Мо

Мо је син вилинског краља Рејнора. Као и његова пријатељица Јуко, он је мајстор борилачких вештина. Жели да једном постане исто тако добар и мудар владар као што је његов отац.

Лирија

Она је први јед-
норог с којим се Миа
сусреће у Сентопији.
Између њих две се
рађа сасвим посебно
пријатељство. Миа
је једина која
разуме говор
једнорога.

Феодор

Панчић који очајно
свира трубу, тако да
из ње излазе само
погрешни тонови.
Зато је искључен
из друштва панова.
Феодор је брбљив
и умислио је
да је велики
проналазач.

Краљ Рејнор

Некада је био храбар борац. Сада је мудар владар, који не говори много. Али када нешто каже, онда је то добро промишљено. Влада Сентопијом с много одлучности и тактичности.

Краљица Мајла

Она је веома блага и поседује скоро неисцрпно стрпљење. И она је некада била борац. Иако је сада краљица, још воли да се упушта у авантуре.

Пантеа

Зла краљица, влада армијом Мункула, који се некада називају и Мунксови.

Са својим опасним ратницима жели да уништи Сентопију.

Пантеа је веома ташта и опседнута је жељом да одржи своју младост. Да би то постигла, потребни су јој рогови једнорога.

Гаргона

Пантеина главна ратница, предводи армију Мункула. По наређењу зле краљице лови једнороге како би јој обезбедила њихове рогове. Притом јој вилењаци стално мрсе конце. Није зато ни чудо што их Гаргона нимало не подноси.

Винсент

У њему Миа прона-
лази правог друга у
интернату. Остали
ученици мисле да је
Винсент штребер.
Веома је паметан
и помаже Мији да
сачува своју тајну.

Виолета

Она је у интернату
вођа једне дружине
девојчица. Виолета
не подноси Мију и
не пропушта ниједну
прилику да је исмеје
пред другима.

Паула

Она у интернату
дели собу с Мијом.

Долазак у Сентопију

Чаробна књига

Најрадије Миа не би ни дошла, али није имала избора. У пратњи своје тетке пристигла је у Интернационалну школу у Фиренци, интернат у коме су боравила деца из свих крајева света. Вероватно би многа деца била срећна да се овде школују – али Миа није била једна од њих.

Миа је прошла кроз тежак и врло тужан период. После несреће, њени родитељи су проглашени несталим. Жарко се надала да ће једног дана опет бити заједно. Али за сада је остала сама, пошто ни њена тетка

није више могла да се стара о њој. Таква је била ситуација, те се за Мију морало пронаћи неко ново место боравка.

Али зашто баш у том интернату? Миа није могла ни да замисли да ће се икада осећати добро иза дебелих зидина овог старог здања.

„Сигурно ћеш овде срести много дивних људи“, покушала је тетка да је охрабри.

Миа је само немо развукла лице у гримасу.

„Идем да потражим директорку. То сигурно неће потрајати дуго. Хоћеш ли да ме сачекаш тамо док се не вратим?“ Тетка јој је показала клупу испред улаза у интернат. Миа је ћутке села и погледала око себе. Сви су носили плаво-беле школске униформе. Три девојчице су управо збијале шалу с једним дечаком. Отеле су му

књигу и добацивале су је једна другој. Тупо ударивши о тло, књига је изненада пала Мији пред ноге. На тренутак је оклевала, потом се сагла, подигла је и предала дечаку. Девојчице су јој пришле и стале испред ње, посматрајући је с ниподаштавањем. Највиша и најлепша од њих рече, смејући се: „Ко је ова сад? И зашто је обучена као да је ноћ вештица?“

Миа спусти поглед на своју одећу. Сива јакна, фармерке, патике и капа – њене омиљене ствари. Хтела је нешто да узврати, у опуштеном фазону, али јој ништа не паде на памет. Због тога се највише изнервирала.

Из те непријатне ситуације ју је коначно избавила тетка. С улазних врата махнула је Мији. „Хајде, драга, директорка жели да те упозна.“

Разговор с управницом интерната није трајао дуго. Жена се трудила да буде љубазна, али Миа није била расположена за разговор. Да се она питала, свакако не би сада била овде.

После разговора, тетка је поведе до њене будуће собе. Миа је морала да дели собу с још једном девојчицом. На први поглед, соба уопште није остављала тако лош утисак. Била је удобно намештена, а зидови су били окречени у пријатне боје. Управо тада се ходником разлегао глас који је Миа већ имала прилике да чује и који се сад приближавао.

Већ у следећем тренутку, две девојчице се појавише на вратима. Миа их је већ срела испред зграде интерната. На лицу једне од њих лебдео је уображен осмех.

Широко се осмехујући, ћушнула је лактом другу девојчицу. „Јао, Паула! Мислим да си управо добила цимерку. То се зове лоша срећа.“ Снисходљиво је погледала Мију. „Ја сам Виолета. Сигурно ћемо постати најбоље другарице – или ипак нећемо.“ Ухватила је Паулу подруку и оне су отишле.

„Потребно је само мало времена док се не привикнеш на живот овде, мила. То је све“, тешила ју је тетка.

Миа је по том питању имала сасвим другачије мишљење. С ове две уображене козе се никада неће спријатељити. То не долази у обзир! Снуждено је села на свој нови кревет и сагла главу. Али је њена тетка била спремна за то. Како би својој нећаки олакшала прво време у интернату, спремила јој је изненађење. Поклон. Извукла је

велики пакет с машном из огромне ташне коју је целог дана вукла са собом.

„Родитељи су ти оставили ово. Требало је да то буде твој рођендански поклон, али решила сам да ти га дам већ сада.“ Предала је Мији пакет у руке.

„Све ће бити добро. Веруј ми. Нажалост, сад морам да се вратим код директорке, да бих те уписала у школу. Доћи ћу после тога да се поздравимо, важи?“

Миа је само одсутно климнула главом. Поклон је пробудио њену пажњу. Само што је тетка напустила собу, поцепала је омот.

Била је то књига с дивно украшеним црвеним корицама. Рубови су јој били златни. Књига је била велика и дебела и деловала је веома скупоцено. Копчу је красио светлуцави, тамнозелени камен.

Скоро са страхопоштовањем, Миа пређе руком преко камена. Помислила је да још никада није држала нешто тако драгоцено у рукама. Окретала је књигу, посматрајући је са свих страна. На предњим корицама се налазио наслов исписан великим словима:

Легенда о Сентопији

Миа пажљиво отвори књигу. Многе странице су биле исписане тајанственим знаковима који су се називали руне. Миа се присети да је већ негде видела руне. Посебно јој се допао цртеж на коме су се налазили једна танка вила и једнорог. Али многе странице су биле празне.

Онда је открила још нешто. Међу двама страницама се налазило писмо – порука њених родитеља. Дрхтавим рукама Миа расклопи пресавијени лист папира.

„Срећан рођендан,
љубави“, писало је.
„Сећаш ли се Сенто-
пије? Сад је то само

твоја игра.“ Миа подиже поглед. Није сас-
вим разумела шта би то требало да значи.
Можда се у пакету налазило још нешто,
нешто што је превидела. Нешто што би
јој дало додатно објашњење. И јесте! Миа
извади лепу златну наруквицу причвр-
шћену каблом за неки посебни уређај. На
наруквици су се налазила два неједнако
велика воденоплава камена. За нарукви-
цу је била прикачена цедуљица на којој је
писало: „Ја сам Миа.“

Иако Мији још није било јасно шта би
то требало да значи, допала јој се нарукви-
ца. Ставила ју је на руку и закључила да јој

пристаје уз зглоб као саливена. Као да је специјално за њу направљена...

Само што је то помислила, већи од она два плава камена је засветлео. Не размишљајући о томе шта ради, Миа га притисну. Огласио се један пријатан женски глас.

„Здраво, Миа“, рече. „Која је лозинка?“

Миа помисли на цедуљицу коју је још до малопре држала у руци, не схватајући чему је служила.

„Ја сам Миа“, рече гласно и јасно.